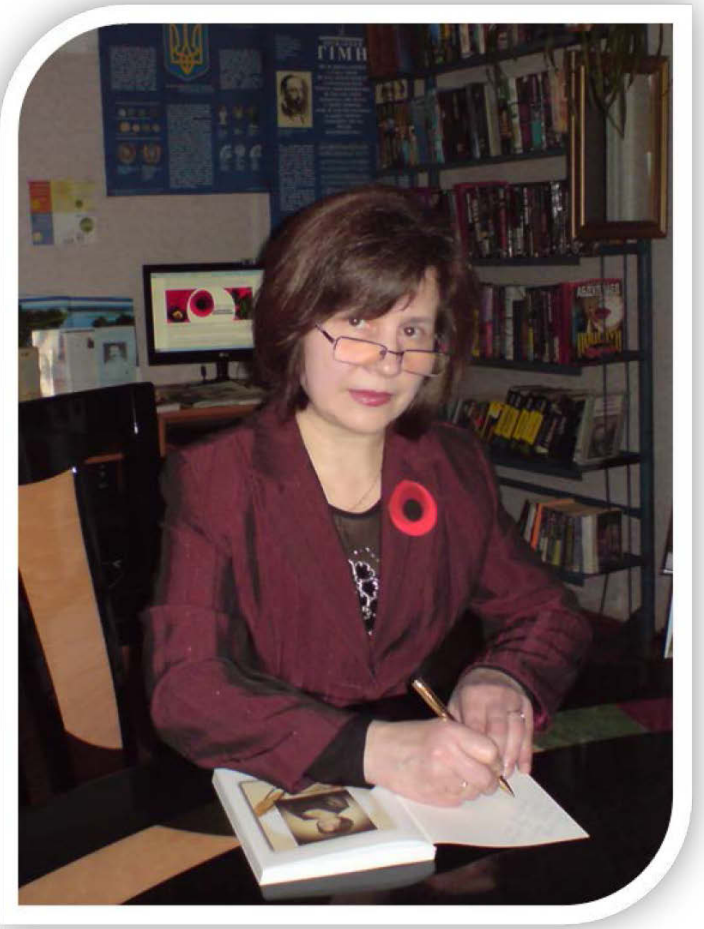

Любові, світла й віри провидіння...

ББК – 84 (4 УКР = ЧЧер) 6

Б – 28

Б – 28 О.В Батьковська. Калейдоскоп буття.

(Збірка віршів та оповідань)

ISBN 978-966-502-566-5

Поезія — та особлива продуктивна сила, яка допомагає світлу здобути перемогу над темрявою. Проте часом поетична робота настільки виснажує, що віддаю всю себе заради творення, яке здатне тримати енергії життя у рівновазі. Так народжується «траєкторія самоспалення». Пишучи вірші, стала заручником цього метафізичного закону: народжувана сила поезії забрала чимало фізичних сил.

Поява моєї першої збірки віршів та оповідань «Осінній мотив» була справжнім святом. Живий, непідробний інтерес читачів до книги викликав щиру вдячність у серціі. Стільки позитивних емоцій, теплих зустрічей, щирих відгуків!

Збірка «Калейдоскоп буття» є продовженням роздумів про почуття людської душі, осмислення загальнолюдських вартостей. Твори спонукають задумуватись над тим, що залишає по собі людина… Буду вдячна, якщо і ця книга залишить добрий слід у душах моїх рідних, близьких, друзів і просто небайдужих людей…

Б – 28 **ББК – 84 (4 УКР = ЧЧер) 6**

ISBN 978-966-502-566-5 **© Батьковська О.В., 2015**

ОЛЬГА БАТЬКОВСЬКА

калейдоскоп

БУТТЯ

м. Бахмач

2015р.

КАЛЕЙДОСКОП МОГО БУТТЯ

Людська пам'ять закарбовує найяскравіші візерунки цікавого і неповторного серіалу буття на планеті Земля, що зветься так велично – ЖИТТЯ. Часом береш отой калейдоскоп, а там - твої спалахи у візерунковому орнаменті. Ось вони вишикувалися в рядочок, щоб нагадати – життя ж було таким дивовижно-казковим, наївним, серйозним, романтичним, нерозгаданим, драматичним, кумедним… Чому було? Воно є, воно з нами! В калейдоскопі спогадів та мрій!

Кожна людина може запрограмувати свій хронологічний калейдоскоп буття і у вільні хвилини насолоджуватися візерунками, витканими колись власноруч з Божою допомогою. Ніби проживати це життя заново!

Згадуючи одні і ті ж фрагменти якоїсь картинки з минулого – відкриваю для себе все нові й нові відчуття. Безліч запитань у простір… Безліч відповідей…

Ми частенько не пам'ятаємо деталей, незначних, як нам здається, подробиць. Бачимо візерунок життя, як у калейдоскопі, де тільки торкни його легенько і скельця вже склалися по-іншому. Так як же це відбувалося насправді, який з епізодів минулого істинний?

Істина моя в тому, що народжена в селі… О! Ті викрутаси нехитрого сільського життя з мудрими ,часом дивакуватими репліками різних персонажів його мешканців! Зблиски сонячної ріки, яка наспівувала кожному долю, лоскотала хвилями, несла в невідомість… Навколо так багато рідних

люблячих людей, друзів. Хотілося з усіх зібрати по зернятку доброти і посадити сад з квітучими плодоносними деревами!

Бігають босі ноженята по травичці, не знають спокою… А танцювати як любила! Вигадувала сама якісь рухи, вчила подружок… Ось ми в полі … Який простір! Яка краса! Стрибаємо з м'ячиком – такі щасливі і безпечні, кружляємо під ласкавим сонцем, стомлені лежимо горілиць і дивимося на гривастих коників у небі… Кожен мріє про своє… Додому повертатися не хочеться, там вічні сварки між «люблячими» батьками… Вони вражали у саме серце, вселяли недовіру, яка росла і з роками заважала у спілкуванні з людьми.

Школа. Перша вчителька. Сильна духом і така талановита. В рожевій хустинці, усміхнена, але з сумними очима. Після уроків часто просила нас з подружкою заспівати пісню «Плаче захмарене небо». Ми співали, а вона плакала…Лише, коли подорослішали, зрозуміли чому…

Одне з улюблених місць – сцена в сільському клубі. Ось там забувала про все, переносилася в інший світ, хоч і награний, але такий бажаний! Бо тільки на сцені можна реалізувати відкритість і впевненість у собі.

Спалахи серденька від почуттів в калейдоскопному дитинстві і юності виникали часто і кольорово! Воно було таким наївним, фантазії малювали неймовірні картинки, ідеалізували тих, кому робила подумки присвяту…

Далі життя закрутилося як в круговерті польоту. Весна…Білий цвіт обсипається знову…Перші самостійні помилки, спотикачі через замкнений простір для

усвідомлення істини. Там, де небайдужості іскра тепла - легко дихати, кольори пастельні, спокійні… Раптом захочеться фейєрверку… і знову… життя померкне. Нерозуміння, замкнутість, пустота… Хтось хоче вчити як жити… А чи правильно живе сам?… Знову уява малює те страхіття з надмірними безглуздими повчанями та посиланнями… Не хочу! Не хочу дивитися на чорне…

Пробудили жагу до життя багато дитячих пар маленьких оченяток, які дивилися довірливо і незахищено! Я їм була потрібна! Вчилася знову довіри…Ось вони дивляться на мене з розкритими ротиками, слухають казки, музику, співають пісеньки… Так яскраво зігріли ті незабутні візерунки! Так чудово бачити їх у себе на гостинах пам'яті про молодість…

…Кохання…Сльози….Уява виймає з потоку Часу дві краплі минулого і зливає їх за правом примхи. Неймовірне, незнане досі почуття!... Зрада… Важкі повіки… стежечка сльози… І знову глибока зневіра, чорна діра в душі… Вона не латається роками, вона час від часу болить і кровоточить, болить і кровоточить…

А ось я опановую ази сценічної майстерності, культури, танцю. То була неповторна творча лабораторія для тіла і душі, робота до сьомого поту! Які яскраві кольори супроводжують щасливий період студенства! Було багато перемог над собою. Сцена задля життя, задля віри в себе! Так я вирішила, це було моїм спасінням…

Так я думала… Але туди потрапляють і ті, що думають інакше… Чи…не думають…

Блискавично пронеслося життя завбільшки у вічність… Зоряний калейдоскоп буття грав спектакль про любов та підлість. Часто не мала впливу на виставу…

Злети! Падіння… І знову хочеться кудись летіти від ницості, якою перенизаний весь світ, в якій заплуталася і сама… Хочеться простору… І щоб нікого навкруги… Тільки тиша з візерунками ще ненаписаної долі …

Іноді здається, що я - не я. Що народжена не для того, щоб бути тим, ким є. І хоч я і думаю, що живу, але ні... Не живу... Людей, яких ненавиджу, всі вважають кращими, ніж я. Чи не тому, що створена мною реальність для інших лише мильна бульбашка? Хотілося б, щоб мені дали можливість тут, на очах у всіх, щодня заявляти, що мені потрібен калейдоскоп... Всього лише потрібен калейдоскоп... заявляти тим, хто поняття не має, про який калейдоскоп я кажу - щоб вони це за мене додумували... І насолоджуватися результатами їх вигадок, і спостерігати, наскільки убогі їх результати в порівнянні з моїм уявленням про калейдоскоп... А потім... Зійти з розуму і верещати, волати, вийшовши на вулицю: я в театрі!!! Кричати так, як ніколи не кричала... І щоб вони вирішили: "Це вона грала. Все життя грала... Вона грала перед нами, вона всього лише хотіла переграти... Всіх і кожного..."

ПРИНЕСИ МЕНІ

ЯБЛУКО

Принеси мені яблуко з нашого саду,

Із осіннього сонця й тепла…

Дай відчути терпку і солодку розраду

З найріднішого серцю села…

*****

Присипав білий сніг

Присипав білий сніг стареньку горобину,

Прибралася красунечка на зиму!

Великі мерзлі грона ягід червонястих

Милують око на снігах сріблястих…

Червоні плями ті - як вірності письмено,

Кохаєш ти… Я знаю достеменно!

І не шукай в своїх думках якісь провини…

Там білий сніг і грона горобини…

Березу потривожили у сні

Березу потривожили у сні,

Вже засинала у зимових шатах,

Шептав їй вітер казки в мрійних златах,

Пригадувала сонячні пісні…

Вже засинала. Раптом – люди, люди…

Наважились красуню повалити,

Спиляти, у вогні усю спалити…

Стояла білокора непорушно

В німім чеканні довгого фіналу

І гордо так дивилася униз

На тих, що метушились. Їх чимало…

Гойдав легенький вітер довгі віти,

Прощався із красунею своєю,

То обіймав, то звав кудись злетіти…

А віти вниз шугали, до землі…

Услід за ними і вона впаде…

Востаннє ясне сонечко змигне…

Стоголосся сніжинок легеньких

Стоголоссям сніжинок легеньких, мов пух,

Небеса зазвучали чарівно по нотах,

В хороводі граційний і лагідний рух

Починали в казкових небесних широтах…

І летіли, кружляли задумливо вниз…

Так тремтливо і ніжно, літаючи в хмарах,

Цілували в обличчя і сотні реприз

Ще звучали в небесних задумливих чарах…

Новорічні сніжинки танцюють для нас,

Рік старий заховають під ковдрою стиха,

В передзвоні таємних зимових прикрас

Новий рік завітає на щастя і втіху!

Заховають сніги, заметуть

Заховають сніги, заметуть

У сріблясто-холодну сповідь

Ту житейську вразливу суть,

Що з роками змиває повідь…

Десь на дні, у глибоких снігах

Заморозило частку раю

У зелених колись лугах,

У квітучім, як сон, розмаю…

Схолоднілого серця печаль

Накриває сліпучим снігом,

В пам'ять безліч слідів, проваль

Крижаним заліпило сміхом…

*****

Заховають сніги, заметуть….

Забута пам'ять десь в куточку мрій

Забута пам'ять десь в куточку мрій

Пригадує дитячі сторінки…

Чомусь не повертає нам надій

Стареньке русло доброї ріки…

Тече собі, дзюркоче - як тоді

І безнадійно манить у світи,

Вербові сльози тануть у воді,

Вже спалені у молодість мости…

Проходить повз чиєсь чуже життя,

Сміються діти на сільськім лужку,

Таке складне й таке просте буття

Нам виткалось на ріднім бережку…

У село я приїду, до хати

У село я приїду, до хати,

Подивлюсь на стареньких батьків:

Притулилася серденьком мати,

Чомусь батько сльозину зронив…

Безпорадні вони, наче діти –

Дошкуляють хвороби і страх…

Як теплом їх зуміти зігріти,

Коли ми по далеких світах?

Не чекають від нас допомоги,

Старість клонить додолу щораз,

Лиш тихенько благають у Бога

Про здоров’я і щастя для нас…

Залізнична святкова

Є свята різні, різні,

Немов слова у пісні

Та свято залізничне – особливе,

У дивовижний край веде,

Де магістраль – то головне,

Де рельси виграють свої мотиви.

Приспів:

То ж, усміхніться, друзі,

Нехай в усій окрузі

Це свято пройде весело й завзято

Хай залізниця кличе всіх

У край незвіданих доріг,

Пісенний край, де сонця так багато.

Сталеві магістралі

Ведуть все далі й далі,

А свято в дружнім колі всіх збирає,

Бо залізничник ти і я

І біографія твоя

Із залізниці шлях свій починає.

Лунай же наша пісне,

Хай свято славнозвісне

Гучніше бахмачан усіх скликає,

Святкує дружно вся сім’я,

Бо залізничник ти і я

І вічний рух вперед завжди триває.

Береза ронить сльози навесні

Береза ронить сльози навесні,

Співа пташина у садочку тихо,

Там мати ходить, ніби уві сні,

Колише в думці застаріле лихо…

Любов синівську втратила давно,

А як чекала, серцем доглядала,

З тривогою вдивлялася в вікно,

З доріг дитину любо пригортала.

Про щедру долю дбала, берегла,

Навшпиньках все ходила біля нього…

Не згледілась. Біда підстерегла.

Перетворився син на крижаного…

Холодний, збайдужілий погляд став,

Немає діла до старої неньки,

Не допоміг і навіть не спитав

Як хворе почувається серденько…

Де ж схибила? Чи може перейшла

Оту межу безмежної любові?

На схилі літ поваги не знайшла

В синівському відношенні і слові.

З тривогою вдивлялася в вікно,

Повернення з надією чекала…

Стомилось серце. Стишилось воно.

- Прощай, синочку… - мати прошептала…

Шматочок щастя з бабиного літа

Шматочок щастя з бабиного літа

Спустилося на ніжнім павутинні,

Золотокосо сиплеться із вітів

Тепло від барв пожовклих верб осінніх…

Так спрагло ловлять наші очі диво,

У літепла шукаючи рятунок…

Притулиться до серця незрадливо

Остання нитка золота в дарунок…

Припала до душі ота розмова

Припала до душі ота розмова

Про поле, річку, затишний садок…

Яскрава діалектом рідна мова,

Немов дитинства давнього дзвінок!

Згадалися дитячі забобони,

Пісні та жарти, юності запал…

Не хочеться від споминів полону

Вертатися в сучасний цей «аврал»…

Із подругою зустрічам радію,

Кудись зникають біди і жалі…

І я душею ніби молодію,

Як побуваю в рідному селі…

Партитура із осінніх нот

Партитуру із осінніх нот

Вітер, підхопивши молодецьки,

Написав останній свій акорд,

Запросив на каву по-турецьки.

Диригент припрошував, шептав,

Аж від того голова крутилась,

Переплутав безліч він октав,

Я в його обіймах заблудилась…

*****

Був місяць у моїх долонях,

А вдалині блищали зорі:

Зійшли на трон з мого безсоння

Та й загубилися в просторі…

Подільське літо з райдугою смутку

Подільське літо з райдугою смутку,

У пишнім цвіті ніжної півонії

Спекотно тулиться тугим цілунком

В обрамлену ялинкову гармонію…

В небесній млі тріпочуть листям клени,

У віковічних соснах горда таїна,

Прослалася рядниночка зелена

До озера, немов туманна пелена…

Пташине щебетання у діброві,

Лататтям зачарована дзвінка печаль,

В жабиному оркестрі звуки нові

Відлунюють ночами щедро в сиву даль…

Подільське літо в гості запросило,

У хвилях раю зніжило й кудись втекло,

Сльозу солодку в зіроньках зронило,

Нещадно сонцем недосяжним обпекло…

Розгулялися тумани

Розгулялися тумани,

Покотили давній сум

Полем, лісом, берегами,

Через гори сивих дум…

Заблукали в жовтих травах,

В пелюстках хитких надій,

По нескошених отавах,

Де збирали роси з мрій…

Вдень розвіялися. Зникли.

Сонце зиркнуло згори,

Роси-думи всохли, згіркли…

Заблищали кольори…

По шибках дощ осінній барабанить

По шибках дощ осінній барабанить,

Шукає ритм задумливо, чи сон…

Спішу на поміч. Може поталанить

Дуетом скласти пісню в унісон

Про довгу ніч холодну і безсонну,

Про мокрі тіні зламаних дерев…

Отак всю ніч працюємо невтомно –

Осінній дощ і кожен голий нерв…

Отак всю ніч. А завтра сонце знову

Засвітить несміливо у вікні,

Я заспіваю пісню світанкову

Про те, як ти потрібен все ж мені…

СТОГНЕ

ЗЕМЛЯ

Солдата вкраїнського мати

Пам’ятаємо час незабутній,

Україна горіла в огні

І були тоді дні каламутні,

І страшними фашисти брудні.

Син пішов у солдати, а мати

Заступила дорогу біді…

Він пішов рідний край визволяти,

Гартувались в боях молоді.

На вітрах гімнастерки сушили,

Визволяли Вітчизну з оков,

Все було – й обеліски, й могили

І на ранах запечена кров…

Посивіли у матері скроні

І не бачать вже очі від сліз,

Тільки шапка тремтить на долоні,

Що товариш із бою приніс.

- Сину, сину, озвися до мене…

Їй здається , що в тиші німій

Рідний голос шепоче: “Ой, нене…”

А вона йому: “Соколе мій!”

Із синочком своїм розмовляє

Кожен день, вже й згубила їм лік…

Тихо мати у Бога благає

Вкоротити гіркий її вік.

…Знов згадалась фашистська неволя,

Той гіркий, незагоєний біль,

І жіноча, приречена доля,

Бо судилось прожити самій.

Довелося і поле орати,

І косити достиглі хліби,

- То солдата вкраїнського мати… -

Верховіттям шепочуть дуби.

Схилять голови соняхи чемно

Мозолястим рукам трудовим.

…В хаті стало у матері темно,

Сон тривожний її оповив.

Сниться син їй поранений знову

Кожну ніч – загубила вже лік…

Кличе мати синочка додому

Й сльози котяться в неї з повік…

Пісня, обпалена війною

Хочу я гукнути знову й знову,

Закричати – скільки сили стане:

- Не забудьте пісню світанкову,

- Не забудьте, люди, ветеранів!

Це вони життя нам врятували,

Це вони дивились смерті в очі

Це вони й на мить не забували

Про любов святу слова пророчі.

Батьківщину гідно боронили,

Йшли в атаку з піснею за правду

І не раз їх рани потім нили,

І не раз ставав товариш братом.

Пісня – Їхні рани лікувала,

Віру їм вселяла в перемогу,

Сили і наснаги додавала,

Йшла з бійцями всюди тільки в ногу.

Перемога! Сльози… Й знову пісня,

Відбудова, у прийдешнє віра.

Милі звуки – радості провісник,

Хай не замовкає ваша ліра.

Ветерани в хорі знов співають,

Не здаються! Як в бою, бувало!

Їх пісні веселкою злітають,

Їм пісень заспіваних замало.

Юність їх обпалена війною,

А пісні – тривожні та величні,

Як потрібна пісня після бою!

Хоч для нас такі слова незвичні.

І душею й серцем не старіють

З піснею, хоч важко їм буває.

Так, співати ветерани вміють,

Щира пісня серце наше крає.

Хочу я гукнути знову людям,

Закричати – скільки сили стане:

- Пісню вашу щиру не забудем!

- Пам’ятаєм вас ми, ветерани!

Йдуть на війну

Карає совість «схиблених» за зраду,

Тих, хто за чийсь рахунок хоче жити.

Йдуть на війну із вірою за правду!

Йдуть на війну, щоб край свій боронити

Від лютої імперської вовчиці,

Від ненависті покидьків холуйських!

В окопах хлопцям мир і спокій сниться

Під гуркіт танків, що повзуть « по-руськи»…

Йдуть на війну нещадну і злочинну

У вир жорстокий хаосу та вбивства,

Ще юні – часом гинуть безневинно

Від рук брудних сусідського безчинства.

Та, схаменіться ж, врешті, всі причетні,

Народжені у мирі і любові!

Згадайте матерів! Вже досить смерті!

Весна ж розквітне скоро! Досить крові!

Оці слова у небо посилаю,

Всевишнього молю за Україну!

Дай миру, Боже, я тебе благаю,

Дай розуму отим, що без упину

Чиїсь життя калічать ради слави,

Своєї влади, амбіційних статків,

Кровавих екзекуцій для забави,

Тиранських правил, звичаїв, порядків…

Від покаяння до молитви щиро

Хай всі туди ідуть - живі і мертві,

Дай, Боже, щастя, спокою та миру!

Вже досить крові, ненависті, смерті…

Стогне земля

В хаосі смертнім завмерла надривно струна…

Темінь… Життю не судилося пити до дна…

Все братовбивча війна навкруги спопеля…

Стогне земля…

Голосно плаче без мами маленьке дитя,

Сняться жахіття в холодному смерчі буття…

Зброя вбиває нещадно, серця віддаля…

Стогне земля…

Гинуть невинні, боронячи рідні місця,

Місія правди така надважка й непроста…

Гинуть від кулі страшного «безумства» Кремля…

Стогне земля…

З’єднана волею долі в єдиний кулак,

Зріднена кров’ю - одвічної єдності знак,

З вірою в правду людей до висот окриля

Рідна земля!

ЛЮБЛЮ –

ТО Є ЖИТТЯ

Зачерпну трохи ночі із зорями

Зачерпну трохи ночі із зорями

І твоїми палкими обіймами,

Місяченьку всміхнуся змовницьки,

Що підморгує вдалині…

То кохання від щастя зморене

У серцях із ліричними римами,

У романі своїм пригодницькім,

В недопитім терпкім вині…

Я звикаю без тебе

Я звикаю без тебе. Боляче…

Але так навіть краще, любий,

Гіркий мед від твоїх цілунків

Обпікає солоні губи

Від сльози, що упала з болем,

Від думок, що малюють стиха

Поневірену серцем долю

Та розбавлену сумом, лихом…

Нічогісінько більше на згадку,

Десь поділися дні найкращі,

Лише маю страшну здогадку,

Що ти був із гіркої фальші…

Після зради твоєї в душі чорно-біло

Після зради твоєї в душі чорно-біло,

А було ж там колись кольорово…

Моє серце відтоді нестерпно щеміло

Від болючого гострого слова.

Білий колір в душі – то мої сподівання

На початок нової сторінки,

Чорний колір – зневіра, безвихідь, страждання,

Так і борються дві половинки…

Морозно так і холодно душі

Морозно так і холодно душі…

Тебе нема. Не пишуться вірші.

Принишкла радість десь у глибині,

Так гірко та невесело мені,

Бо знову віра йде у небуття,

А ми в своє далеке забуття…

Морозно так і холодно душі…

Вже не зігріють нас мої вірші…

Холодно

У сніговій і заметіль. Холодно…

Чекаю я тебе звідтіль. Холодно…

Застигла від морозу кров. Холодно…

Зрадлива є твоя любов… Холодно…

Ні з ким тебе я не ділитиму

Ні з ким тебе я не ділитиму,

Бо тільки я тебе любитиму,

Бо тільки я умита зорями,

Бо тільки в мене серце зморене

Твоїми правдами й неправдами,

Пекучими як жар порадами

І ними я тепер уквітчана,

З тобою назавжди повінчана…

Ні з ким тебе я не ділитиму,

Бо тільки я тебе жалітиму…

Чи вартий хоч маленької сльозинки

Чи вартий хоч маленької сльозинки

Той, що руйнує щирі почуття?

Колись були солодкі половинки

Вже згіркла та, що топче це життя…

Свій нищівний удар наніс

Свій нищівний удар наніс необережно,

Про наслідки не думав, не гадав…

Ця ница гра твоя в «любов» беззастережно…

Ти знищив почуття і розтоптав…

Вклоняєшся собі поблажливо як Богу,

Всміхаєшся ти жертві як герой…

Не ту, коханий мій, обрав собі дорогу,

Тобі не личить казанова роль…

Я не люблю себе такою

Я не люблю себе такою

Як сумно від образ і зрад,

Як сльози котяться рікою,

Як відмовляюсь від порад…

Я не люблю себе такою,

Як часом ображала тих,

Хто нетактовним був зі мною,

Відчути настрій мій не міг…

Я не люблю себе такою,

Як звинувачую тебе

І не знаходжу супокою,

І серце сум їдкий шкребе…

Я не люблю себе такою...

Іронію гірку в собі

Перегорну. Урок засвою,

Щоби сподобатись тобі…

Ти не зможеш забути ті ночі

Ти не зможеш забути ті ночі,

Де так пахнули звабно цілунки…

Палко зорями сяяли очі,

Я шукала у них порятунку…

Я чекала, благала, просила,

Щоби вічністю стали ті миті,

Їх збагнути не в змозі, не в силі,

Як не зможемо ми й розлюбити…

Гірке зерно солодкої іронії

Гірке зерно солодкої іронії

Смакую наче каву дорогу..

Той дивний присмак пізньої симфонії…

У нашім віці має він вагу!

В душі перемелю як зерна кави

Твої слова і паузи прозрінь…

Пишу вірші свої не для забави,

Це щира сповідь. Ти її зустрінь…

Перечитай, перегорни сторінки

І зупинися… там, де защемить…

Кохання вірне зрадженої жінки

Зігріє серце може хоч на мить…

За вікном зимова туга

За вікном зимова туга,

Мов над совістю наруга,

Наганяє сум і втому…

Допоможе крапля рому…

Заіскрилася в кришталі,

Кличе в радість невідому,

У химерні пекторалі

Поманила крапля рому...

Стане тепло і привітно,

За вікном аж зорецвітно…

Зніме біль і зніме втому

Рятувальна крапля рому…

Заіскрилася в кришталі,

Мов вела кудись із дому,

Зігрівала далі й далі

Бурштинова крапля рому…

Заблудилася у мандрах,

У любові мрійних чадрах,

У образах і почестях

На далеких перехрестях…

Заіскрилася в кришталі,

По життю текла гіркому

У короткім карнавалі

Недопита крапля рому…

Крижані слова і вчинки

Крижані слова і вчинки –

По коханню це поминки…

Ти пробачення не просиш,

Бо не серце - камінь носиш…

Сумно. Гірко. Поминаю…

Бог простить. І я прощаю…

Забальзамовані слова

Забальзамовані слова

У пам’яті лежать спокійно.

Все розуміє голова,

А в серці біль гіркий постійно…

Пігулки зранку, вдень, на ніч,

Щоб притупити гострі рани…

І знову з болем віч на віч…

За що знущаєшся, тиране?

Чи я пройду, чи я стерплю

Оте прокляття чорне долі?

Давно не сплю, не сплю, не сплю...

Від невтамованого болю…

Мені здавалося

Мені здавалося, що ти

Беріг в душі кохання наше,

Що в тобі стільки доброти!

Насправді все було інакше…

Здавалось, осінь поверта

Відтінки почуттів багатше…

Зникали відстань і літа,

Насправді все було інакше…

Я думала, що ми повік

У парі будемо, як завше,

Що ти є справжній чоловік!

Насправді все було інакше…

З тих пір

З тих пір, як я колись тебе побачила,

Не стала вже належати собі,

Та зустріч доленосна передбачила

Пізнати трохи щастя у журбі…

Я знала, що так буде, я завбачила

Сумний кінець у світлій тій добі.

Ти перекреслив все і я пробачила,

Згубився щем надії у юрбі…

З тих пір, як так давно тебе не бачила,

Не можу дати раду я собі,

Мабуть, для тебе також щось та значила…

Бо відчуваю, гірко і тобі…

У чакрах прозаїчної зими

У чакрах прозаїчної зими

Відгомін літа, осені і казки.

В куточок до замріяної ласки

Просились несміливо в гості ми…

У подих заблукалих почуттів

Пішли наосліп, закохавшись в диво

І тихе сяйво музики цнотливо

Манило вглиб, від сірих берегів…

Там лагідно озвалася душа

І забриніла струнами любові,

Ловила спрагло ніжність в кожнім слові,

У кожній римі щирого вірша…

В тобі я, моя доле, заблудила

В тобі я, моя доле, заблудила,

Втопилась, спалахнула, зледеніла…

Пірнала, пізнавала, обпікалась,

Літала, забувала, зізнавалась,

Хотіла, шаленіла, закохалась,

Ридала від образи. Відцуралась.

І знову тими ж стежками блукала.

А доля мені туги додавала…

Відпусти мене

Відпусти мене, відпусти

У самотність печального трепету,

За жертовне кохання прости

У таємній мелодії шепоту…

Відпусти мене, відпусти

У далеке безмежжя вразливості

Без любові, тепла, доброти,

Без раптової з часом мінливості…

Відпусти мене, відпусти

У тривогу вечірньої скутості,

Буду вічну покуту нести

Схолоднілими сходами мудрості…

*****

Похмурий ранок з проблиском надії,

Вікно у світ – маленьке і тісне…

Десь загубились виснажені мрії,

Десь закотилось сонечко ясне…

*****

Як полонянка вишитого раю

Як полонянка вишитого раю,

Твої слова і почуття збираю,

Переплітаю навпіл із думками –

Виходить пісня, складена роками…

В ній про тепло сердець, що не згасає

І про любов, яка не відцвітає…

Відлунням тихого звучання

Відлунням тихого звучання

Озвалася струна надії

Непрошене, терпке кохання

Прийшло у сни мої і мрії…

Зігріло золотом осіннім,

В зимові мандри запросило

І ніжним, сонячним промінням

Весною дихати навчило!

Звучить струна – тонка як диво,

Солодким трунком пахнуть коси…

Мені всміхаються грайливо

Найперші чисті в полі роси…

Стерня розлук колюча, аж до крові

Стерня розлук пекуча, аж до крові,

Впивається у душу колючками,

Десь там, на дні стражденної любові

Товсті рубці із чорними нитками…

Забула все. Образи біль шалений

Вже відболів, лишивши осад муки,

Згадалося далеке, сокровенне

І твої сильні чоловічі руки…

Ми мовчимо, але в мовчанні тому

Гарячий подих туги за минулим.

Я від розлуки відчуваю втому.

Вітрил надію пам'ять повернула…

Не витравиш з душі сердець єднання,

Воно живе і проростає знову,

В отих рубцях забутого кохання

Червона нитка взята за основу…

Нерозгадане сяйво чудес

Нерозгадане сяйво чудес,

Спопеляючий погляд кохання,

Найсолодший дарунок небес,

Моя світла надія остання…

Не згасай, не зникай, а гори

У душі полум’яно і чисто,

Розбуди почуття на зорі

І нанизуй корали в намисто…

Нерозгаданий сполох сердець,

Спопеляючий біль не забула.

Мій колючий терновий вінець

Повернув загадкове минуле…

*****

Твоя уява тягнеться до тіла,

Я ж ДУШУ навстіж смутку відчинила,

Єдиною лишитися хотіла...

Облудою рубці собі змастила...

Чи ж я тобі не дарувала

Чи ж я тобі не дарувала

Солодку радість у вінку,

Коли черемуха скидала

Свій цвіт у биструю ріку?…

Чи ж я тобі не говорила

Найсокровенніші слова,

Коли чарівна ніч на крилах

Несла казкові нам дива?…

Чи може ти забув свій голос,

Що аж тремтів від почуттів,

Як в полі наливався колос,

Ти так додому не хотів…

Далекий сон наснився знову

І ми – такі ще молоді!

Таємну ніч і ту розмову

Сховали зорі у воді…

Неповторність твоя не в тому

Неповторність твоя не в тому,

Що обожнюють всі довкола:

Їх блюзнірства неправда гола

Розіллється як пляшка рому…

Неповторність твоя не в тому,

Що ніколи не хизувався,

Від байдужості не зламався,

Не згубився у світі цьому…

Неповторність твоя у тому,

Що проникливу душу маєш

І в такому житті складному

Неповторну – мене кохаєш…

З твоїм ім’ям

З твоїм ім’ям розпочинається світанок,

Твоїм ім’ям живу в полоні мрій,

Благаю знову – посміхнися наостанок,

Не йди з моєї пам’яті, не смій…

Твоє ім’я шепочу тихо серед ночі,

У снах солодких ніжно обійми,

Палкі вуста я зацілую й твої очі,

Ти теж… Хоч в спалах дум мене прийми…

*****

Та нічого ж не сталося,

Просто щастя бажалося,

Я чомусь посміхнулася

Загадково услід…

Бути з ним захотілося,

Серце швидше забилося,

А душа розмахнулася

Й подалася в політ…

Запишалися в пахощах квіти

Запишалися в пахощах квіти,

Сумно дихає в груди весна,

Щотижневі далекі привіти

Вже не гріють, не тішать сповна…

А колись завмирала на троні

Скособочених, марних надій,

Виглядала на дикім пероні

Невтамованих, втрачених мрій,

Поринала у хвилі глибокі,

Заблукала в нічних міражах,

Десь згубилися в безвісті кроки,

Десь не світиться вогник в очах…

Чи затишно тобі в моїй душі

Чи затишно тобі в моїй душі,

Блукаючи вразливими стежками?

На кожнім кроці сльози і вірші

З пекучими, солоними рядками…

Там світиться омріяна любов,

Засіяна тривогами розлуки,

З молитвами церковних хоругов

Під мелодійних дзвонів поцілунки,

Там сонцеликий, щедрий водограй

Із проблисками чистого світанку,

То є душі моєї справжній рай –

Поема про кохання до останку…

Люблю – то є життя

Хтось скаже: «Невиправна мрійниця!

Життя ж просте, без викрутас…»

Та у мені ще й досі світиться

Любов, мов той іконостас…

Із нею все в житті проміниться,

П’є сонце крапельки роси…

Любов, свята моя провидице,

Вогонь Венери не згаси!

Палай задумливо у спогадах,

У пристрасті передчуття,

В благословенні мудрім Господа,

ЛЮБЛЮ – то є саме життя!

Твої слова погіркли полином

Твої слова погіркли полином,

А я у них, шукаючи родзинку,

Від почуття, солодку хоч краплинку

Ковтну жалю з терпким, сухим вином…

І попливу в рожеві кольори

Своїх ілюзій, в полум'яні ватри,

У наші дивні, незбагненні мандри,

Чуттєві романтичні вечори…

Твій образ вже розтанув вдалині,

Сльоза з вином, поєднані в кришталі,

Покотять хвилі сивої печалі

Й зупиняться на мить у полині…

*****

В якому світі я живу, питаєш?

Мій світ – ЛЮБОВ! І ти це добре знаєш…

Мій світ – ДОБРО і смуток, без образ…

І без дошкульних реплік, слів і фраз…

Подай мені надії хоч шматок

Подай мені надії хоч шматок

І хоч окраєць від черствого щастя,

Хоч крихту одкровення від думок,

Хоч крапельку цілющого причастя…

Я милості благаю! Я грішу…

Подай мені! Подай мені… Прошу…

У Хмільнику хмеліли ми з тобою

У Хмільнику хмеліли ми з тобою,

Пили задуму з ранньою росою,

Вдихали трав’янистий запах саду,

В очах збирали для душі розраду…

Стежками романтичними блукали,

У Хмільнику ми молодість шукали…

Це я на тебе зорями дивлюся

Це я на тебе зорями дивлюся,

Це я за тебе щиро помолюся,

А душу – ти мені перевертаєш

І як мені з цим жити не спитаєш…

Це я тобі промінчик посилаю,

Любов у твоє серденько вдихаю,

А ти у сумнівах мене купаєш:

Кохаєш? Чи дари оті приймаєш?

Це я живу тобою як умію,

Це я тобою дихати волію,

Ти ж почуття свої в собі тримаєш

Й холодним сумом всю мене проймаєш…

Чи ще колись побачимося знову

Чи ще колись побачимося знову?

Чи не судилося зустрітись нам?

Я клаптики останньої розмови

Збираю десь в далекому «отам»…

Моє ніяковіння на вокзалі

Й твоє холодне, вдаване «бувай»…

Важкою стежкою ступала далі.

Тривожний погляд долі пригадай…

У ньому знак великого питання,

Що адресований життю «тому»…

І клаптики шматовані кохання,

Яке не склалося у нас… ЧОМУ?

Вихлюпнуло літо барви вечорові

Вихлюпнуло літо барви вечорові,

Зорями засіяв місяць молодий,

Розкуйовдив вітер кучері в діброві,

Стежкою котився з гірки до води…

Зажурилось літо в лузі під вербою,

Згадкою майнула молодість у сні:

Як любились палко ми колись з тобою,

В пам’яті лишились ніжності пісні…

Голос твій далекий, що лягав на струни,

Лився прямо в серце, сяйвом обручав…

Ковдрою вкривала ніченька-чаклунка,

Сонячний промінчик ранком розлучав…

Вихлюпнуло літо барви вечорові,

Зорями засіяв місяць угорі,

Де ти зараз, любий, де ті чорні брови,

Що мені наснились вранці на зорі…

В передчутті свого страждання

В передчутті свого страждання,

В передзимовий свій політ

Кохання я знайшла останнє

За стільки довгих-довгих літ…

Глибоким, незрівнянним дивом

Це почуття перейняло,

Та все ж… яким воно зрадливим

Як і багато літ було…

Зраджена, обпечена

Гіркотою слів,

Одинока й зречена,

Ти так захотів…

Гірко мені, гірко ж як,

Солодко тобі,

Я, мабуть, недолі знак

Вибрала собі…

І знову хочеться до тебе,

В туман бреду, у НІКУДИ,

Мій розум каже: «Так не треба…»

Душа волає: «Йди вже, йди!»

Глибоким, незрівнянним дивом

Пульсує пізнє каяття,

Стіна-розлучниця незримо

Нам перекреслює життя…

Зраджені й обпечені

Гіркотою слів,

Одинокі й зречені,

Бог так повелів,

Солодом і холодом

Душі огорта,

Нас кохання з осені

В зиму поверта…

Ми заручені сонячним смутком

Ми заручені сонячним смутком,

Підперезані поясом злуки,

Прикололи в серця незабудки –

Обереги від злої розлуки…

Обручилися в любощах чаші,

Освятилися зелом кохання

І милуються ангели наші

В неземному польоті єднання…

Затремтіли повіки в тумані –

То перлинка котилася з раю…

Я так хочу, щоб це не востаннє,

Я тебе на любов обираю…

Так мріялось, що ми удвох

Так мріялось, що ми удвох

Збудуємо життя

Та розлучило нас обох

Твоє невороття…

В гірких сльозах згорьованих

Втопився давній сум,

В літах своїх змарнованих

Втомилася від дум…

Я не чекала холоду,

Хотілося тепла…

Моя душа ще змолоду

Зігрітись не змогла,

Шукала вірність і любов

В сум’ятті почуттів,

Ти ж зледенілу свою кров

Зігріти не схотів…

В зневірі моє серденько,

Покинув назавжди,

Ой, вишенько-черешенько,

Всю правду розкажи,

Чому так віє холодом

Без сонечка й тепла,

Тебе кохала змолоду,

Зігрітись не змогла…

*****

В гітарних струнах пальці заблукали,

В осінні ноти стежка привела…

Заплуталися в золоті, пірнали

У шелесті останнього тепла…

Зринали звуки мелодійно й тихо,

Чарівно долинали голоси

Старих вітрів, що студять давнє лихо

Й летять собі на інші полюси…

Дякую, що ти у мене є

Дякую, що ти у мене є,

А могло би і не бути навіть…

Вірші смутку силу, певно, мають

На чуттєве серденько твоє…

Розтопився лід нашарувань,

Він роками холодив нам душу,

Я тебе оберігати мушу

Від невдало зроблених старань,

Від життєвих сірих ілюстрацій,

Що недбало прогортав годинник –

Схиблений, незаперечний чинник

Недовершених кимось новацій…

Дякую, що ти у мене є,

Так і мало бути волі Божій,

Ми ж такі з тобою дуже схожі,

Чує справжніх серденько моє…

Розбились мрії об сухий асфальт

Розбились мрії об сухий асфальт,

Відлунюючи тонко каблуками,

Шептав спекотний вітер щось вустами,

Читаючи рядки газетних шпальт…

Спонтанно літо в осінь відійшло,

Кружляв курличний журавлиний клекіт,

Із юності дзвенів гітарний бренькіт,

Пірнало в річку стомлено весло…

Не сталося… А може й не було.

У наших долях стогін спочиває,

На струнах смутку осінь виграває,

Примарне літо з розуму звело…

Ранкові роси виїли з очей

Останні сльози відчаю і болю,

Туманом покотилася по полю

Задума загадкових тих ночей…

Пливли троянди гордо по воді

Як символ нерозгаданої миті…

Чи то росою, чи сльозою вмиті,

Блищали трави ніжні й молоді…

Так швидкоплинно зникло наше літо

Так швидкоплинно зникло наше літо…

Пішло у ніч далеку при свічах…

Я прагнула теплом тебе зігріти,

Ти ж холод бачив у моїх очах…

А то був сум, не згоєний роками,

А то був сумнів, випитий до дна…

Шукали долю десь за вітряками…

Там пустка… Йду у зиму я одна…

Дзвінка жура, о загадковий світе

Дзвінка жура, о загадковий світе,

В любові таїну стрімкий політ…

Ті очі долі можна ще зустріти

На схилі довгих-довгих зрілих літ…

Неспокій втоми в погляді глибокім,

Він душу всю пронизує теплом,

Та іскорка, що через стільки років

Хвилює полум’яним джерелом…

Життя складне, немає в ньому правил,

А «святість» перетворюється в «гріх»

Як раптом хтось когось… за щось… позбавив

Тих штучних грат, що звались «оберіг»…

Блискучі, зазомбовані сторінки,

Несправжні, нечуттєві почуття…

Жила, чи грала роль «успішну» жінки?

Завіса… Сльози…Оплески… Життя…

Ковтаю морок відчаю і смутку

Ковтаю морок відчаю і смутку,

Густу печаль з волошками в житах,

Навпомацки шукаю порятунку

В твоїх жаданих долею словах…

Іду наосліп до чужого раю,

Тікаю від нав’язливих думок,

В колючих тернах зіроньки збираю,

Поржавіли вони від помилок…

Вкривалися хмариночками ночі,

У полум’ї горіли в зорепад ,,,

Гасили їх в зволоженості очі

І ранній шурхотливий листопад…

Як маленька крапелька дощу

Як маленька крапелька дощу,

Падаю до ніг легким цілунком

У захмарне диво полечу,

Напоївши найсолодшим трунком…

Доторкнуся спрагло вуст твоїх,

Розіллюся ніжністю по тілу…

По слідах кочуся нічиїх

У дорогу нашу запізнілу…

Ти моє бажання в нікуди,

Грішний сон замріяної ночі,

Хочу там лишитися… Веди

У свої ясні, глибокі очі…

Стиха пригорнувши, прошепчи

Про блакить безмежну та високу…

Тільки не зникай… і не мовчи…

Не лишай мене ти одиноку…

Ще б зігрітися трохи

Ще б зігрітися трохи в твоїх запізнілих словах,

Утопитися б ще у глибокій, як світ, загадковості…

Сиротливо душа покотилася каменем в страх…

Порятуй, пригорни, захисти від тавра одинокості…

Ніби й люди навкруг, ніби й зичать добра і тепла,

А душа залишається пити напругу самотності…

Все шукає твого, сповідального Богом, крила,

Порятуй, пригорни, захисти від тавра одинокості…

Як по совісті жити, долати незгоди й біду

Щедро вчили, тлумачили, радили нашій свідомості,

А про душу ні слова. Навпомацки в безвість бреду…

Порятуй, пригорни, захисти від тавра одинокості…

Відлітають вітри у печаль

Відлітають вітри у печаль полиново-багряну,

Застудилися в снах, схолодилися в довгих ночах…

Осінь знову прийшла! Огортає у тишу духмяно,

Заблищала сльоза у твоїх надглибоких очах…

Не скотилася вниз, залишилася там висихати,

Але стільки у ній розтривожених спомином літ…

Ми не вміли тоді так чуттєво… душею кохати,

Вкрала осінь собі понад річкою витканий слід…

*****

Розбираю тривожні думки на сухі епіграми,

В них дошкульності зміст перетне часом нашу межу…

Завмираю у трепетнім злеті з твоїми словами,

Розбиваю на друзки. Й кудись позаочі біжу…

Перетру. Передбачу. Сховаю. Чи раптом заплачу.

Замету. Огорну. А чи може всміхнуся услід…

Векторальні мости в недописаних крапочках бачу,

Ніби кинутий трап у новий епіграмний політ…

Було багато протиріч

Було багато протиріч

У нас з тобою віч-на-віч,

Хоча серця і йшли навстріч,

А думи наші – врізнобіч,

Немов би сили потойбіч

Стояли грізно пліч-о-пліч.

Не в тому річ, не в тому річ,

Що вже не згадуєм облич,

Лише зове курличний клич

В осінню жовтооку ніч…

*****

В душі щось раптом надломилося,

Шкала довіри шепче: «НІ…»

Чи я в тобі так помилилася?

Чи ти зневірився в мені…

Твій голос давно не чула

Твій голос давно не чула,

У спогади загорнула…

Фатальна помилка зникла,

Не вірю вже в почуття…

Забула тебе, забула…

Вважай, що любов минула,

Остання надія згіркла,

Любила ж… до забуття…

*****

Падолистом гойдаються втомлені мрії

У палітрі осінніх ілюзій,

З ними падають долу останні надії

Із хмаринок, засмучених в тузі…

Холодить прямо в душі, розніжені літом…

І мовчанки між нами частіші…

Зігріваюся в пледі далеким привітом

Журавлиних відльотів у тишу…

Він і вона розфарбували осінь

Він і вона розфарбували осінь

У полотно золототканних див,

Ступали нерішуче ноги босі,

Їм світ любові двері відчинив…

Немов би діти, взявшися за руки,

Тягнулися до ніжності крилом,

Тікали від зрадливої розлуки

В тремтливий сон з жоржиновим теплом…

Їх осінь закружляла в танго злуки,

Котила доля у багряний рай…

Та чулися тривожні перегуки

Пташиних, вітром гнаних, сірих зграй…

І знову намалюються проблеми

З пилюкою від попелу життя

І тільки пожовтілі хризантеми

Згадають запізнілі почуття…

На шмаття рву вірші свої

На шмаття рву вірші свої безжально,

Мій шквал образ зашкалює до крику!

Гуділи дзвони зречення прощально,

Надривно струни били ніжну скрипку…

Слова пекучі жалили нещадно

І солонили з болем свіжі рани…

Збирав губами сльози безпорадно,

Але ж лишалися від того шрами…

Укотре рву на шмаття свої вірші

І знову муза плутає волосся

В гнітючо-довгій, полохливій тиші

Я слухаю душевне безголосся…

*****

Як пташенята тріпотіли вірші,

Тривожні думи пропливали в римах,

Збирали тихо в схолоднілі ніші

Кришталики душі в твоїх глибинах…

Не повернеться час

Не повернеться час, той живильно-солодкий і щемний,

Де розбіжності в долях латала ранкова зоря,

У тумані буття сприйняли як дарунок богемний

Наш осінній дует задушевності … Вже догоря

Золотавості блиск в попелясто- засніжених римах,

Задубілі слова, а у поглядах зношений сум,

Щастя впало згори побувати в запрошених приймах,

Поділитися злетом старих і непроханих дум…

Доки пильне життя ще рахує прожиті деньочки,

А у сни повертає упевненість у почуттях,

Попрохаємо в Бога на декілька років відстрочку,

Щоб побути у приймах…чи тобто, в поважних гостях…

КОРОТКО

В РИМАХ І ПРОЗІ

Римують всі – хто так, хто для душі,

І тільки в обраних – поезія, вірші…

*****

І зупиниться все, що колись так невпинно крутилось…

І закрутиться все, що колись зупинилось для нас…

*****

Якщо дешевий фарс цінніший почуттів,

Тоді що ж я роблю в нікчемному житті?

*****

В житті - воно по - всякому буває:

Хтось любить, хтось кохає, хтось бажає,

А хтось лише усе це поважає...

*****

У кожного свої пріоритети,

У кожного свої падіння й злети…

Хтось почуття чиїсь на ниточку низає…

А хтось від крижаного серця потерпає…

*****

Хто волає щодуху про совість,

Той своєї не має натомість…

В кого чиста – вона не кричить,

Совість тихо про себе мовчить…

*****

У молодості виростали крила,

Їх осінь трохи згодом вкоротила...

Зима ж підкоректує до основи,

Готуймось до безкрилої обнови...

*****

Життя – то є спалах яскраво- червоний

Із чорними плямами горя й образ,

Тече і минає… Свій шлях починає

І знову у морок заманює нас…

*****

Якщо не щирий із собою, друже,

Всі інші й поготів тобі байдужі…

Якщо на себе час лише марнуєш -

Ти не живеш, а тільки так…існуєш…

Замрячилось. Легка негода. І краплі суму на крилі. Слухаю печальний сонет вечірнього дощу…

*****

У небі повільно повзуть сірі хмари безнадійного смутку. Десь там стовбичать чорні дерева в німому чеканні на модний весняний сезон, в передчутті змін. Оновлення зовні тільки прикрашає справжню суть… Хочеться сонця!

*****

Стомлено падає останній сніг важкої зими. Скоро весна. Вона напише маленький етюд моєї долі трохи чіткішим і яскравішим пензлем любові. Мені ніхто не потрібен. Тільки ти…

*****

Корчиться в муках зранена душа. Табун здичавілих думок промчався над степом. Небо струшує сльози…

*****

Стишились кроки. Задерев'янів погляд. Завмерло серце. Тьма.

*****

Похмуро та насторожено запахло талим сіруватим снігом. Це жалюгідне, приречене шурхотіння під ногами… Дай руку, бо загублюся в тому чорному місиві. Понеси на твій краєчок неба, де зорями дихає свіжий весняний вітер…

ДУША БЛУКАЄ ВІЧНИМ ПІЛІГРИМОМ

Замкнуте коло

Світає. Ранок. Знову ніч.

Сніги, сніги навколо

Наступить їм весна навстріч –

Замкнуте коло…

Дитинство. Юність чарівна.

І старість гне додолу,

Дзвенить надривно так струна –

Замкнуте коло…

Шукають кращу долю всі,

А в хорі хочуть соло.

Малює сонце на росі

Замкнуте коло…

Хтось пнеться вгору, до керма

Напхати собі воло.

А іншим місця там нема –

Замкнуте коло…

Поволі час повзе, пливе,

Збирає всіх до столу,

Хтось помирає, хтось живе –

Замкнуте коло…

І кому яке діло

І кому яке діло

До болю душі одинокої?

Знову вперто сама

Залишилась в гнітючім неспокої…

Сумно думки пряде

В полотно недобілене тугою…

Про життя нагада

Чорна тінь із білястою смугою…

*****

Училася покірності і ґречності,

Дух бунтаря вселяла в слові «НІ!»

В моїм калейдоскопі недоречності

Фіксую з болем в серця борозні…

Байдужа та черства душа – діагноз

Байдужа та черства душа – діагноз

Невиліковний, впертий і страшний…

Тепла в ній не примножиться й на градус,

Бо там гуляє Демон зловтішний…

Лиш про нутро своє невпинно дбає,

А біди інших – то чужа печаль

І хто оту страшну хворобу має,

Того, нажаль, мені безмежно жаль…

*****

В чорних крилах нічних макіяжів,

В міражах між сліпучих зірок

Тихі мрії блукали вояжно,

Що втекли зі своїх комірок…

Манять зорі в далекі простори,

В світ ілюзій без чорного зла

І вони наче справжні актори

Мельпомени, що з неба сповзла…

Грають ролі життя фантастичні

Перевтілюють грацію в міф,

То як зорі блищать феєрично,

То застигнуть скульптурно як скіф…

Чарівниченька-нічка колише

Думи стомлені, лагідний сон,

А перо зачаровано пише

Колисковий сюжет в унісон…

*****

Невпинний час над обертом мудрує,

Летить, спішить кудись – і не вженешся,

Хтось не встигає вчасно, хтось марнує.

Як не крути, а з часом схаменешся…

Ті, що спішили – треба б зупинитись,

Ті, що марнують – треба б поспішати,

Сердечно й щиро Богу помолитись,

Щоб доленосний шлях свій подолати.

Біля церкви старої

Біля церкви старої

Притулилась душа,

До споруди святої

Помолитись прийшла.

Острах сковує волю –

Як спокутувать гріх?

Той, що змінює долю,

Заповза в оберіг…

Чи навколішки стати

У поклоні німім?

Чи у Бога благати

Всепрощення живим?

Притулившись, стояла

Як розп’ята в хрестах,

На Голгофу рушала

З покаянням в вустах,

У пекучих горнилах

Закипала сльоза…

Полетіла на крилах

Янголям в небеса…

Якби змогла переписати долю

Якби змогла переписати долю…

Замислилась… А як би написала?

Шкода, туди не маємо паролю…

А що б в житті своєму поміняла?

Мабуть би не зробила помилок

Тих непоправних. Що болять постійно…

Засвоїла б свій головний урок:

«Я не обслуга, не раба… Я вільна!»

Багато б що змінила і не раз,

Але собі признатись чесно мушу,

Не поміняла б, справжні друзі, вас

Й свою таку зболілу в ранах душу…

Сторінка дня нового посміхнулась

Сторінка дня нового посміхнулась,

Незаймана і чиста як роса

І скотиться непрохана сльоза

За втраченим, яке ще не забулось…

Що день новий до скриньки принесе?

Чиїсь слова і клопоти щоденні…

Чи постріли в такі слабкі мішені?

Чи може в злеті духу вознесе

До тих висот, що кожен з нас малює

Уявою яскравих кольорів

Десь там – за сто земель, за сто вітрів…

Життя оті малюнки коректує…

Що день новий до скриньки покладе?

Твій теплий погляд чи твоє прозріння?

У Господа прошу благословіння

Хай дух святий на нас усіх зійде!

Снігом припорошена розлука

Снігом припорошена розлука,

Схолодніли шибки у вікні,

У серця дрібнесенько постукав

Острах. І сховався вдалині…

Чом так думки кволо сновигають

І дрімотно хилиться чоло?

То літа на зиму повертають,

А, здається, й літа не було…

Пролетіло, птахом промайнуло,

Залишило по собі сліди,

Невгамовна молодість минула,

Маємо врожаї і плоди…

Вже зима… Та інколи нам сниться

Зелен сад і росяний туман,

Сонце у душі запромениться

І запахне солодко дурман…

Заворожить, зніжить, зачарує,

Задурманить, розхвилює кров,

В літо серце знову повальсує,

Щоб знайти там приспану любов…

В житті зустрічала немало людей

В житті зустрічала немало людей,

Що камінь носили з собою,

Не раз убивали безглуздям ідей

Та я воскресала з любов'ю,

Та я забувала образи і зло

І з вірою чистою в казку

Добро дарувала, а те, що було

Міняла на щедрість і ласку!

І камінь зникав десь далеко в пітьмі,

Натомість – довіру стрічала,

То ж, будьмо достойними в світі людьми,

Щоб совість нам не дорікала…

Так довго ніч топталася край вікон

Так довго ніч топталася край вікон,

Вже й збилася із безкінечним ліком…

Завіса чорна, а за нею морок -

Самотності загострений осколок…

Шукала вперто у шухляді ліки

Від чорної бездонної опіки…

Аж ранок. І немає в тім потреби,

Бо не втечеш від себе. Та й не треба…

*****

Душа блукає вічним пілігримом,

Молитвою у небеса сягає,

Горить гріховно полум’яним димом,

Про волю вічну Господа благає.

Іде наосліп, прихисток шукає

Там, де тепло іскриться від надії.

Іде… Допоки віру в друзів має,

Допоки є любов та щирі мрії…

Прости

Серце золоте прощення святе

Прийме і відпустить назавжди,

Зло тримати гріх, ще ніхто не зміг

Ним відгородитись від біди…

То ж, подаруймо свою усмішку приємну,

Перегорнемо чорні сторінки,

Нам Бог звелів життя прожити недаремно

І прощення нести через віки!

Сила у тобі! Побажай собі

Теплоту душевну і любов!

Пробачай усіх, хто у серці зміг

Залишити слід від молитов…

То ж, забуваймо раптом кинуті образи

І щоби Бог гріхи нам відпустив,

Давайте вивчимо одну чарівну фразу:

«Прости мені, прости мені, прости…»

То ж не тримаймо у своїй душі образи

Цінуймо шанс, не спалюймо мости,

Кажімо один одному щоразу:

« Прости мені, прости мені! Прости…»

Чимало нами в світі втрачено

Чимало нами в світі втрачено

І не почуто, й не побачено,

Перед близькими заборговано,

Забуто, знищено, зруйновано,

В засіках пам’яті заховано...

Не повернути, не побачити,

Фінал життя не передбачити,

Не перекреслити вже зроблене,

Не ощасливити знедолене...

Чим лікувати серце зболене?...

Моє перо

Моє перо посвяту із небес

Перейняло на перехресті долі,

Танцюємо душевний полонез

У парі, з ласки Божої і волі.

Живу, пишу, виводжу ніжні па,

Чи перекреслюю помилки давні,

Коли любов, як музика сліпа,

Зіграє на важкій струні моралі…

То зупиняюся в думках і снах,

Схвильовано гортаючи сторінки,

А то, тримаючи перо в руках,

Ламаю в безпорадності за вчинки!

Болить душа – пишу задля сльози,

Радіє – теж пишу задля цвітіння,

Кладу перо на вічні терези

Любові, світла й віри провидіння!

Емоції зашкалюють за край

Емоції зашкалюють за край,

Коли керує серце, а не розум.

Тверезо думати завжди встигай,

А не ставай у агресивну позу!

Оці слова вкарбовують в серця

Отим, хто надто творчо-емоційний,

Хай буде у нагоді догма ця:

Здоровий глузд завжди і скрізь доцільний!

Та іноді так хочеться чудес…

Так хочеться порозуміння з серцем…

Встигаймо компроміс укласти десь,

Щоб потім не притрушувати перцем,

Щоб потім не каратись у думках

Про злі слова і непоправні вчинки.

Все в наших силах, в голові, в руках,

То ж швидше виправляємо помилки!

Витає над могилами смиренно

Витає над могилами смиренно

Тягучий щем сердець, безмовний сум.

Поховане болюче й сокровенне

Під супровід тяжких солоних дум…

Немає з нами тих, кого любили

І з ким ділились долею роки,

Уроки болю добре ми завчили,

Щоб повторити їхні помилки…

Йдемо стежками пам’яті людської,

Свою стезю шліфує пильний час…

Забуті й свіжі рани непокоїть

Ця пустка… Що в безмов'я манить нас…

Тривогою розвіялись тумани

Тривогою розвіялись тумани,

З надії розпочався новий день,

Ідуть до храму Божого прочани,

Щоб доторкнутись праведних знамень.

Молитва очищає споконвічно,

Прохає, прославляє, береже,

Пливе у небеса ясні велично,

Милує дух яскравим вітражем…

Із вірою, здіймаючи правицю,

Молімося серед церковних брам

Про мирне небо, сонце і травицю,

Про свій духовний, благодатний храм…

Якось так неправильно жила

Якось так неправильно жила:

Довіряла та втрачала віру.

Чомусь не злюбила доля зла,

Заштовхнула глибоко у прірву.

Ось щабель. Все вище на щабель

Трохи піднялася. Та несила…

Розпікає жалісливий щем.

Опустились виснажені крила.

Думкою летіла б до небес,

Увібрала б сонце по краплині…

Я на дні. Немає вже чудес,

А надія блудить десь і нині…

Живемо й годі

А що життя? Живемо й годі…

Вдягаємося по погоді,

Чи в моді одяг, чи не в моді…

Улітку раді прохолоді,

А взимку гріємось в господі…

Спілкуємося при нагоді

І залишаємо насподі

Думки, що всім на перешкоді…

*****

В ту довгу, безкінечну мить в астралі

Зірки котились небом звідусіль…

Пішла в безодню світла - далі й далі,

У скроні стукав дикуватий хміль…

Кричали сови – віщуни тривоги,

Надривно скрипка зазвучала десь…

Ступала лячно. А мені під ноги

Стелився килим з витканих сердець…

Розмахнутись крильми

Розмахнутись крильми,

Полетіти би десь аж за хмари

Від земної пітьми

У небесно - посріблені чари,

Від байдужості й зла

Полетіти б на крилах любові,

Там, де мрія сплела

Перевесла крилато-шовкові…

*****

Замовкла муза. З неба виглядаю

Її глибокі втоптані сліди…

Ведуть вони до раю? Чи до краю

Пекельної стражденної біди?

Повернеться, чи може заблукає

В незвіданих, загублених світах?

З тривогою і віддано чекаю

Порадницю мою на трьох вітрах…

Шедевральні мольберти

Шедевральні мольберти в пастельних тонах,

Духотворно премудрістю свячений слід…

В душах пращурів мир і подоланий страх,

У століття прийдешнє – розколотий лід!

Розстебнулись серця! Задурманених слів

Вже не чують, крилато злітаючи ввись,

Гордо гідність несуть, щоб ніхто не посмів

Перекреслити світ, як бувало колись…

Щоб ніхто від приниження сліз не ронив,

Не згинався, не корчився всупереч мрій.

Волі доброї знак вже вікно відчинив:

З протоформою зла переможе двобій!

Я залишу пам'ять по собі

Я залишу пам'ять по собі

В хороводі зорепадних зблисків,

У осіннньо- дощовій журбі,

У глибокім сумі обелісків,

У грайливій, сонячній ясі,

Що здається дивовижним раєм,

В молодій, хвилюючій росі,

В райдузі-дузі над небокраєм…

Я залишу згадку у синах,

Житом половітиму у полі,

Закружляю пташкою у снах,

В мрійних горах ген на видноколі…

В спогадах про пісню та вірші,

Писані з молитвою, несміло,

В зболеній, загубленій душі,

Що сльозою омиває тіло…

Точка вороття в невороття

Точка вороття в невороття,

Відлік часу, що ятрить нам душі…

Недостатньо, мабуть, і життя

Зрозуміти сутність цю й грядущу…

Прорахунки долі на чолі

Збуджено пульсують віражами,

Доки живемо на цій землі,

Доти ми йдемо за міражами..

І тьмяніє щире каяття

Як душа возз’єднується з раєм!

Точка вороття в невороття

Хоч на мить пірне за небокраєм…

Я не хочу у душу впускати

Я не хочу у душу впускати

Випадкових для мене людей…

Ставлю брами із каменю, грати

В еліптично-святий апогей,

Перекриється вхід мудрим словом,

Натякнувши – душа не для всіх

Відкривається так кольорово…

В ній високий чуттєвий поріг…

*****

Ця суєтність душі, ця реальність буття,

Ненаписані вірші…

Це прозріння сліпе і оце каяття…

А мені б… тільки ТИШІ…

Очиститись від скверни і гріха

Очиститись від скверни і гріха,

Злетіти ввись, смиренно склавши руки,

Від святотатства знахабнілих круків,

Земних утіх полуди. Все вщуха…

І там, згори, побачити весь світ:

Який же він несправжній, показовий…

Назовні - ніби різнокольоровий,

Нутро ж збирає сірий пустоцвіт…

Всі люди метушаться в хорі слів,

Вчорашні вже забулися і зникли,

У лицемірстві порпатися звикли,

В душевних ранах запал весь зотлів…

Очиститись від хамської брехні,

Розмов не чути зречених і босих,

В жовто-блакить розфарбувати роси,

Ще мить до волі. Фальш згора в огні…

Життя таке безцінне і сліпе

Життя таке безцінне і сліпе,

Кудись біжить, штовхається, пророчить,

А я за ним, захекавшись, проте -

Не доганяю, осінь паморочить…

Зупинить погляд, золотом майне,

Окута в павутиння ненароком,

Життя тим часом в космосі гайне,

А я застрягла в сонячнім барокко…

Моя душа мов сиротина

Моя душа мов сиротина

Іде по світу манівцем,

Летить над полем як пташина,

Де пахне рідним чебрецем…

Заплаче від образи гірко,

Помолиться за вівтарем,

Уловить всі нюанси зірко

Солодких та гірких дилем.

Моя душа грішить буває,

Щоб каятись до хрипоти,

У сні тихенько промовляє

Любові мантру й теплоти…

Моя душа – вона ж як ехо

Відлунює в твоїх словах…

Ховає власне alter ego

І поринає в вічний страх…

О, це життя

О, це життя! Із безліччю колізій,

Воно хитке, мов кладка через рів…

Творець готує неповторні візи

Для кожного, кого у світ привів…

Ці витончені, дивовижні грані

Виблискують, заманюють, горять…

Як інколи, втрачаючи останнє,

У вир оманливий хотять… Летять…

Калейдоскоп буття такий мінливий,

Розгледіти б, устигти б, зберегти б,

А час чомусь занадто поквапливий…

У візерунках бачаться…хрести…

Блукаємо по цій землі

Блукаємо по цій землі такі всі різні,

Ховаємо свої жалі і ранні, й пізні...

Шукаємо в душі тепла іскринку Божу,

Краплинку райдуги з чола на сяйво схожу...

Збираємо скарби людські у добрі скриньки,

Та розбиваються в друзки хрусткі частинки,

В калейдоскопний передзвін складеться диво,

Нам нагада таємно він - як все мінливо…

З ПОЧУТОГО

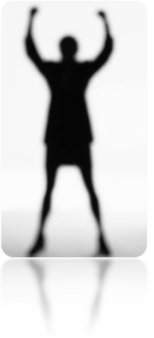

Безсоромна ніч

Частина перша

ВРАНЦІ хмари грубою поволокою прослалися над землею, здавалось, вони от-от поглинуть верхівки дерев за рікою. У повітрі висів мокрий пронизливий туман. Відчайдушно кричали півні, гавкали собаки…

Того літнього ранку Василь прокинувся з якимсь тривожним передчуттям лихого. Довго ходив подвір’ям, знічев’я перекладав свої інструменти, гладив улюбленця Тузика, а серце калатало як навіжене. Раптом йому захотілося неодмінно зустрітися з братом. Саме тепер, хоча ще й зарано.

Забув навіть замкнути двері, поспішив непривітною вулицею. Чим швидше він йшов, тим повільніше плинув для нього час, адже брат мешкав в іншому кінці села. Крізь морок туману у повітрі потягнуло смердючим димом. Швидше… Швидше ж бо… Тільки б добігти до господи брата і пересвідчитися, що все гаразд. Тільки б добігти.

Вибігши за ріг вулиці, з жахом побачив, як полум'я охопило дах будинку, де жив брат. Люди вже бігли на пожежу, ревла худоба, брязкали відра, лунали страшні зойки.

- Павло там… Твій брат повісився. Ще теплий був. Якби хоч на десять хвилин раніше…

Страшна трагедія сколихнула все село. І говорили не про пожежу, не про мученицьку смерть Павла Соцького. Говорили про інше.

…Світлана у матері була єдиною донькою, єдиною втіхою та надією. Світланиного батька мало хто пам'ятав. Приїхав якийсь чужинець та й оженився на Ганні, а через декілька місяців забрали його. Кажуть на совісті Міщенка (за чужим паспортом) було багато невинних жертв. Впізнав його колишній партизан. Відразу ж заарештували ката-поліцая, який так і не побачив своєї доньки.

Ганна заміж не виходила. Жила з донькою в невеличкій хатині поблизу річки. Відомо, що жінці багато клопоту по господарству, та ще коли живе без господаря. Отож на виховання дівчини мала обмаль часу. Та вже як виховувала, то не обходилася без помічниці – лозини.

Дівча вдалося досить хитрим. Ще змалку Світлана була заздрісною, часто ловилася на дрібних крадіжках.. Але з нею охоче дружили дівчатка-однолітки, бо вміла зацікавити, заінтригувати. Вродою Бог не нагородив, та в її великих сірих очах світилася якась таємничість, що як магнітом тягнула до себе. Світлана привчилася жити дволиким життям. Одне – щоб догоджати матері, інше – на втіху собі, на зло іншим.

Ганна була практичною жінкою. Через чотирнадцять років подумала собі, що хатинка в них маленька, а дівка підростає. Треба б знайти приймака роботящого, щоб і нову хату сам збудував і коштів

за це не взяв. Накинула оком на вдівця Павла Соцького… Звідси й бере свій початок ота сільська трагедія.

Павло років на десять молодший за Ганну, дітей не мав. Веселої вдачі, непосидючий, роботящий, він легко згодився на пряму пропозицію Ганни. Чом би й не допомогти молодиці побудуватися? І сам буде з дахом над головою, доглянутий, нагодований.

Люди в селі дивувалися. Так швидко Павло будує нову хату! Наче в казці виконує всі забаганки господині.

Василь не раз застерігав брата про те, що Ганна обманює його. Та де там, Павло і слухати не хотів.

- Нічого ти, Василю, не розумієш. Я стараюся для Світланки, бо люблю її як рідну доньку.

А донька тим часом росла, підростала. Їй було цікаво з новим батьком. Він то історію якусь розповість, то підморгне, то обніме, аж серце зайдеться. Світлана сприймала всі дії Павла Соцького як залицяння.

Матері слід би зауважити на зміни в поведінці Світлани. Але хіба до того? Зранку й до вечора на роботі, потім догляд за господарством, приймак. Внутрішній світ доньки – то пусте. Лише б допомагала вдома та в клуб не ходила.

- Світлано, ходімо сьогодні в кіно. Потім на танці залишимось, - кликали подружки.

- Мати не пускає. Та й не хочу, краще поспати.

Ганна працювала на місцевій фабриці. Часто бувала у вечірній зміні – от і боялася, щоб донька кудись ходила. Ще й приймаку наказувала берегти дівчину.

В один з таких вечорів Світлані чомусь не спалося. Десь на луках співав соловей. У вікно заглядали яблуньки, шурхотливо розповідаючи про чари зоряної ночі. У тому шурхоті було щось збуджуюче, загадкове, незвідане.

Похапцем увімкнула світло, з-під матрацу дістала засмальцьований рукопис порнографічного оповідання. Вже вкотре читала подробиці таких дурниць, вони її збуджували ще більше. Як привид блукала по хаті, уявляла себе на місці отих щасливих путан. Потім зойкнула від несподіванки. То до хати зайшов її названий батько. Він допізна щось майстрував, а це, мабуть, йшов відпочивати. Не пам'ятаючи себе підбігла до нього і міцно притислася до грудей.

Павла пройняло немов електричним струмом, коли торкнувся її трошки вологої руки. Її очі раптом загорілися, руки затремтіли. Далі було щось неймовірне…

Тої ночі вони майже не розмовляли. Та й навіщо слова, коли в них так по-весняному грала гаряча кров і обох поглинула ненаситна жадоба похоті.

Вранці пройняв холодний жах. Те, що вони накоїли, перевершувало всі грані пристойності, мучила триклята совість. Вона розпікала їх зсередини, вона дорікала за скоєне.

Минуло кілька днів. Світлана спіймала себе на думці, що знову чекає їхньої ночі. І безсоромна ніч повторилася. Свою совість вона приспала з батьком.

Тепер їх єднала страшна таємниця. Павло не міг залишатися наодинці із собою. А надто болісно було дивитися в очі Ганни. Не витримав, розповів про все братові. Василь порадив покинути Ганну з донькою, виїхати з села. Але Павло був не в силі міняти щось у своєму нікчемному житті. Він жив лише по інерції.

Ганна не могла не відмітити холодного мікроклімату в своїй сім'ї. Світлана стала надто замкнутою, а Павло надто сумним.

- Ну то й що – думала вона собі, адже хату вже добудовано, а донька стала такою серйозною. Пора дівці і за розум братися.

Одного разу Ганну розбудив якийсь звук у сусідній кімнаті. Довго прислухалася. Неохоче спустила ноги на підлогу, закуталась в ковдру.

За стіною знову щось зашаруділо. Ганна босоніж рушила в коридор, смикнула двері і увійшла до кімнати Світлани. В ліжку Світлана була не сама. Ганну шпигонуло в саме серце. Хто це з нею? Хто б це міг бути? Рвучко увімкнула світло і всі застигли в німому заціпенінні…

Світлана все ніяк не могла одягти сорочку. Павло заплутався у штанях. Ганна, похитуючись, вийшла з кімнати. Пекельна мука поселилася в її душі. Як же це? Чому так сталося? Як тепер жити разом?

Спочатку розмовляла з донькою.

- Мамо, матусю… Пробач мені, - шепотіла пересохлими губами Світлана, - я не хотіла так чинити, це все він.

Ганна відчула нещирість, навіть презирство в тоні Світлани. Не могла зібратися з думками. Перед очима стояв той огидний нічний епізод. Презирливо зіщулила очі і сплюнула.

- Сучка! Геть з очей моїх!

Кажуть, що село має великі вуха і довгий язик. Це свята правда. Невідомо звідки, хто міг дізнатися про цей таємничий трикутник, але селом пішов поголос.

Світлана деякий час жила в своєї тітки, Павло мучився в докорах сумління, в чарці топив свій сором та безпорадність.

А до Ганни помалу поверталася холодна розсудливість і материнські почуття. Якось увечері зібралася по свою блудну доньку, а Павлу сказала:

- Щоб і духом твоїм тут не пахло, інакше пожалієш, що живеш на білому світі.

Навіщо вона так говорила. Він давно вже надумав покинути цей світ. Сьогодні нарешті здійсниться задумане.

…У тремтливому світлі свічки на стіні чудернацько вимальовувалась його тінь. Павло сидів на ліжку, обхопивши голову руками. Йому було надзвичайно сумно. Той сум був дужчий, ніж страх. Доки будував цю хату – мріяв про спокійну сімейну ідилію, йому було добре у Ганни, серце співало. А тепер кінець, виправити вже нічого не можна. На стіні з’явилися якісь привиди. Вони заманювали його в безодню, у чорний морок. Якийсь час лежав у забутті.

Заспівали перші півні. Павло вийшов у двір, обійшов хату. Для кого він збудував її? Старався ж, думав, що й для себе. Та що тепер думати, треба діяти. Мимоволі відгвинтив газовий балон, заніс на горище. Поголився, перевдягнувся у найкращий костюм, запалив цигарку. Його пройняв різкий досвітній холод. Знову поліз на горище, кинув сірника біля відгвинченого газового балону, а сам поспіхом приладнав мотузок на драбині, встромив голову у зашморг і відштовхнувся. Якийсь час дивився на танцююче полум’я і прислухався як б’ється його власне серце.

Ганна та Світлана прибігли додому як люди вже загасили пожежу. Ганна заламувала руки, бігала по хаті, по подвір’ю, господарським оком прикидаючи всі збитки.

-Ой, людоньки, та що тепер нам робити? Допоможіть нашому горю…

Похорон Павла Соцького зібрав майже все село. Ховали як і належить, пристойно.

Ганна голосила для годиться, щоб люди бачили, що не винна вона у смерті Павла. Світлані наказала робити те ж саме.

-Тату, на кого ж ви нас покидаєте? А заберіть же і нас із собою – голосила біла, як смерть, Світлана.

Часто втрачала свідомість, а тоді знову припадала до чорного гробу і кропила непідробними сльозами горя, сорому і приреченості.

Селом ще довго блукали плітки.

Частина друга

ВОНА стояла над прірвою безтямно дивлячись на чорну воду, що вирувала і грізно попереджувала про безповоротність людських жертв. Йшов осінній холодний дощ. Пронизливий вітер шарпав її тонку сукню, зірвав з голови хустку, яка теліпалася на шиї. Світлана нічого того не помічала. Вона раз по раз поглядала на небо. Велика хмара саме проковтнула місяць, стало темно і похмуро. Погляд губився у сірій каламутній імлі, в якій не видно було , де кінчається, а де починається земля. Подумки зверталася до нього, прохала забрати до себе її молоду, але вже таку грішну душу.

Прийшла сюди, щоб втопити своє горе і безпорадність. Ні, мабуть, це їй не під силу. Але що робити? Як сказати матері про свою вагітність?

…Відтоді, як не стало Павла Стоцького, пройшло небагато часу.

Світлана не любила з'являтися між люди, бо були й такі, що не соромились спитати прямо про колишні стосунки з батьком. Мати всім затикала роти, говорила про людську заздрість, розхвалювала свою доньку на всі боки. А тепер? Як бути тепер? Ні, треба сказати матері про все. Мовчки повернулася спиною до річки, постояла ще з хвилинку і почвалала до хати.

Вдома дала волю сльозам, що лилися на холодне не розстелене ліжко. Вранці мати сама почала розмову.

- Світлано, в тебе не повинно бути від мене таємниць. Невже ти й зараз цього не розумієш? Віднині ти будеш жити так як я захочу і робити те, що я тобі скажу. Я давно вже здогадуюсь про твій стан. Сьогодні ж підемо до Насті.

Настя, літня, одинока жінка, жила неподалік, була відома всьому жіноцтву села та й поза його межами обізнаністю в сердечних справах, зналася на чарах, ворожінні, а кому потрібне було таємне оперативне втручання – бралася й за це. До неї часто жінки стояли в черзі, щоб почути про свою долю, причарувати коханого, позбутися таємного плоду.

Настя мовчки оглянула Світлану і сказала Ганні, що краще б їм поїхати до районної лікарні. Але Ганна й слухати не хотіла.

- Роби те, що вмієш. Сама знаєш, нам не можна до лікарні…

До вечора Світлана не могла підвестися. Вона стогнала в Настиному ліжку і корчилася від болю. А ввечері Ганна городами потягла доньку додому.

Через десять діб ледве оклигала. Змарніла, схудла і в школу більше не пішла. Так звеліла мати. Вона влаштувала Світлану на фабрику поряд з собою. Дівчина швидко навчилася всім тонкощам нехитрого ремесла.

В повсякденних турботах вервечкою пливли дні за днями, такі схожі один на одного, сірі та непривітні..

Якось йшла з роботи, а назустріч Володька Кривенків. Зупинив, посміхнувся і запитав чи зможе вийти на вулицю увечері. Він сподобався Світлані відразу. Прийшов з армії змужнілим, подорослішав. Та, мабуть, треба йому лише одного – посміятися з неї. Сказала, що не зможе вийти, а серце мало не вискочило з грудей.

Тоді він сам прийшов до хати. Ганна зміряла його оцінюючим поглядом з голови до ніг. А що, нехай походить, треба вже й про приймака для доньки подбати. Тільки вибиратиме вона господаря – непитущого, роботящого, покірного.

Володька ошаленів від кохання до Світлани. Він і слухати не хотів про її минуле. Та й Світлана помалу розквітала, ходила з високо піднятою головою і з презирством дивилася на всіх, хто шептав їй услід принизливі прізвиська.

Але те щастя продовжувалося недовго. Ганна роздивилася, розпитала, усвідомила, що Володька не пара її доньці. Доброго господаря з нього не вийде, адже гонору більше, ніж треба, та й кохання оте ні до чого. Постійним воно не буває, все скороминуще.

- Дочко, хватить гратися в кохання, - сказала вона якось, - не пара він тобі.

Даремно Володька оббивав пороги, даремно просив Ганну дозволу женитися на Світлані. Відповідь була незворушною.

Заприятелювала Ганна з Настею, потроху вивідувала в неї всі секрети ворожіння. Знала, що це їй неабияк знадобиться.

Якось на базарі зустрілася з колишньою подругою, що жила в сусідньому селі, запросила до себе в гості. Євдокія милувалася їхньою хатою та все примовляла, що в Ганниному обійсті справжнього господаря не вистачає.

- От і допоможи моїй Світлані. Я для неї давно шукаю жениха.

- Та є в мене один на прикметі. Приходь на тому тижні в гості, влаштую тобі оглядини.

Павло – невисокого зросту, чорнявий, кругловидий хлопець, з теплим і трохи хитруватим поглядом, сором'язливий – прийшовся Ганні до душі. З нього можна виліпити кого завгодно. Тільки як би його запросити в гості? А далі вона знає як залишити в себе назавжди.

На допомогу прийшла Євдокія.

- Павле, ми оце збираємось з Ганною Тихонівною перевезти дещо до неї. Та ось з транспортом сутужно. Може підсобиш з мотоциклом?

- Авжеж, чого й не підсобити. Довезу, куди скажете, тітко Євдокіє.

Тієї холодної осінньої ночі вони засиділись за чаркою, за розмовами допізна. Світлана підносила закуску, спідлоба дивилася на хлопця. А той і уваги не звернув на неї. І чого б на неї дивитися?

Бліде, аж зелене обличчя, вирячкуваті безбарвні очі без брів, миршаве, солом'яного кольору волосся. Сміхота та й годі.

А Ганна все підливала Павлику горілку, тишком нашіптувала якісь слова. Не пам'ятає як і заночував в чужому селі, у чужих людей.

Сонце вже підбилося високо. Павло розплющив повіки. Спочатку не збагнув де він, тоді побачив улесливу Ганнину посмішку і такою вона видалася доброю та рідною. Павло винувато посміхнувся і сказав:

- Доброго ранку, Ганно Тихонівно. Вибачайте, може що не так…

- Все так, Павлику, все так. Для тебе вже й сніданок готовий. Світланка сама готувала. Просимо до столу.

На кухні накривала стіл Світлана. Така привітна і осяйна! І чому вона видалася йому вчора негарною? Досить таки гарненька білявка!

Смачно пахне смаженою яєчнею та салом. Павло проковтнув слиню. Ганна принесла якийсь чудернацький напій. Спочатку випила сама, потім передала доньці, а та подала Павлу. Той швидко випив все до краплі і мовчки взявся до сніданку.

Невдовзі Ганна справила доньці гучне весілля. Вигравав баян, звучали весільні пісні, здіймалася снігова завірюха від запальних танців.

І зажила собі господиня з молодятами у своїй хаті. Тепер було кому і дрова рубати, і сіно косити, і за худобою доглянути. Приймаком не могла нахвалитися людям: роботящий, уважний, слухняний, покірний, непитущий. От тільки горе – не дає Господь внучаток. Пройшло майже чотири роки від весілля, а дітей у Світлани з Павлом все не було. Ганна з донькою почали часто зникати з дому

– то на день, то на два. Куди вони їздили – ніхто не знав. Та через рік Світлана народила хлопчика. Назвали його Павликом, як і батька.

Ганна з задоволенням тішила онука. Тепер вона була певна, що приймак нікуди не дінеться.

Йшли роки… Ганна посивіла, зігнулась, зморшкувате обличчя почорніло від часу. Вона мала аж п’ятеро онуків. Часто плутала їх імена. Тільки Павлика пам’ятала і любила більше за всіх. Відчувала втому, спустошення після всього, що пережила. Ось тепер і справді нічого вже не треба. Вона навчила доньку жити по-справжньому, а не перейматися якимись там почуттями.

…Поволі займався день. Скоро, як завжди влітку, стало видно. Верхівки берез, вкриті липким ясно-зеленим листям, зарожевіли в ранковому світлі. Світлана вийшла на ганок. Вона не могла прийти до тями від того страшного сну, що снився їй щойно. Знову перегортала в пам’яті сторінки втраченої юності. Як то повернеться життя до її дітей? Павло вже он який виріс, скоро в армію піде. Кмітливий, розсудливий хлопець, весь в бабуню. Цей, перш ніж що зробити – добре подумає, зважить. А чоловік – слухняна іграшка в руках її матері. Хіба про такого мріяла? Он Володька ще й досі обпікає жагучими поглядами…

Прийшов на думку сон. На мить задивилася на блакитне небо, тихо зійшла з ганку, зірвала трохи квітів, сіла на велосипед і помчала на кладовище.

Тільки там знайшла спокій душі. Довго стояла над могилою названого батька. З пожовклої фотографії докірливо дивились його очі і ніби прохали приходити частіше.

…Вже двадцять шосте літо замітає далекі сліди безсоромної ночі.

ДОЛЮ НЕ ОБИРАЮТЬ

Ігорко - худорлявий, вертлявий і дуже допитливий. Безліч “чому” крутилося в нього на кінчику язика зранку й до вечора. Іноді батькам доводилося заглядати до великої енциклопедії, щоб правильно відповісти на запитання свого єдиного синочка.

Його розумні, маленькі, трохи примружені очиці споглядали світ з таким здивуванням і захопленням, з такою непідробною дитячою цікавістю, що дорослі аж бентежилися від того погляду і ламали голови над далеким прекрасним майбутнім розумного хлопчика.

Батьки шановані в селі люди – вчителі. Їх поважали, навіть трохи побоювались за строгу вдачу. І кому, як не Ігореві потрібно було бути взірцем і прикладом для всіх дітей села. Наука малому давалася легко. Він знав майже все наперед, тому іноді на уроках було нуднувато, але старався це приховати. Навпаки, Ігорко вдавав, що дуже уважно слухав пояснення вчителя, під настрій навіть трохи доповнював, а в поводженні з однокласниками був сухуватим і трохи педантичним.

Він не любив якихось змін в своєму житті. Його дратували гості, що приїздили до них, чи великий ремонт, коли все не на своєму місці. Йому подобались стабільність, затишок та врівноваженість.

Мама й тато так любили свого Ігорчика, що саме таку атмосферу і створювали для нього, хоч це коштувало їм чималих зусиль. Вони часто стримували свої емоції, аби не зашкодити дитині, а відтак ставали один до одного дедалі холоднішими. Всепоглинаюча любов до сина затьмарила все. В домі був спокій і затишок, а в їхніх душах почалося затемнення колись неспокійних та гарячих сердець.

Якось Аркадій Володимирович спробував поговорити з дружиною на цю тему. Але та зробила вигляд, що нічого особливого не сталося, що вони живуть так, як і мають жити.

Довго тягнулося це взаємне непорозуміння. Вони звикли бути рабами свого єдиного хлопчика.

Та якось у сільську школу приїхала працювати нова вчителька російської мови. Антоніна Петрівна мала двох дітей, була розлучена. Невисока на зріст, чорнява, з великою пишною косою, викладеною поверх голови, худорлява, з дуже витонченими рисами обличчя, вона була живим взірцем високої інтелігентності. Ніколи не підвищувала голосу, говорила тихо, розважливо, переконливо. Може тому на уроках російської мови в класах завжди панувала тиша. Антоніна Петрівна ще мала неабиякий хист до малювання та співу. Словом, цією непересічною особистістю зачарувались всі, хто спілкувався з нею.

Хоч у декого із колег з'явилися неприємні заздрощі – невиліковна хвороба, яка знищує добрі людські взаємини.

Не дивно, що нова вчителька сподобалася Аркадію Володимировичу до глибини душі. Відкрито милувався її ходою, мовою, співом., малюнками, вишуканими манерами.

Якось влітку, повертаючись увечері берегом ріки з рибалки, помітив маленьку постать, що сиділа на березі. Підійшовши ближче, впізнав Антоніну Петрівну. Присів і сам біля неї, не порушуючи дивної музики звуків розкішної природи. Здавалося, що вона його не помічає, заглибившись у якісь далекі, сумні спогади. Потім непомітно для себе розговорилися. Кажуть кохання не знає меж, а холодна розумна розсудливість зникає перед зливою почуттів. Так сталося і з ними.

Аркадію Володимировичу було страшенно соромно перед дружиною, сином, учнями, односельцями. Але він не міг нічого з собою вдіяти, він по-справжньому покохав. А Євгенія Костянтинівна втратила над собою контроль. Приспаний неспокій в душі раптом прокинувся і вибухнув із страшною руйнівною силою.

Не тямлячи себе, бігала селом, плакалася людям на свою гірку долю, навіть була спроба фізичної розправи над справжньою "відьмою". Ігорко мовчки спостерігав за тим, що діється в сім'ї. Вразлива натура увібрала в себе стільки негативних емоцій, що, мабуть, оті личинки недовіри до цього незрозумілого світу поселилися в кожній живій його клітинці.

Закохані виїхали з села, життя продовжувалося. Євгенія Костянтинівна самотужки виховувала сина. Після закінчення школи Ігор легко вступив до університету на фізико-математичний факультет. Навколишнім життям не цікавився, з головою заглибився в науку. Та на другому курсі навчання з ним трапилася велика біда. Ігор захворів на шизофренію.

Живучи з хворим сином, спілкуючись з ним, Євгенія Костянтинівна заслабла й сама. Вона дуже постаріла, змарніла, по кілька тижнів майже не вставала з ліжка. Згодом померла…

Ніщо не буває вічним. Не було вічним кохання двох загублених душ. Антоніна Петрівна знову розчарувалася в цьому складному житті і покинула свого благовірного.

Аркадій Володимирович кликав сина до себе, щоб жити разом, але той не пробачив давньої зради. Отак і живуть, кожен зі своїм горем, страхами, образами, бідами, хворобами. А могла б бути гарна, щаслива сім'я, якби не захисна оболонка від справжніх почуттів. Зберегти довіру, не згасити багаття тепла і любові – ось місток до збереження радості спілкування, взаєморозуміння і злагоди. Долю не обирають, її творять.

ЗМІСТ

Калейдоскоп мого буття 5

ПРИНЕСИ МЕНІ ЯБЛУКО

Принеси мені яблуко з нашого саду 10

Присипав білий сніг 10

Березу потривожили у сні 11

Стоголосся сніжинок легеньких 12

Заховають сніги, заметуть 13

Забута пам'ять десь в куточку мрій 14

У село я приїду, до хати 15

Залізнична святкова 16

Береза ронить сльози навесні 18

Шматочок щастя з бабиного літа 19

Припала до душі ота розмова 20

Партитура із осінніх нот 21

Був місяць у моїх долонях 21

Подільське літо з райдугою смутку 22

Розгулялися тумани 23

По шибках дощ осінній барабанить 24

СТОГНЕ ЗЕМЛЯ

Солдата вкраїнського мати 26

Пісня, обпалена війною 28

Йдуть на війну 30

Стогне земля 32

ЛЮБЛЮ – ТО Є ЖИТТЯ

Зачерпну трохи ночі із зорями 34

Я звикаю без тебе 34

Після зради твоєї в душі чорно-біло 35

Морозно так і холодно душі 36

Холодно 36

Ні з ким тебе я не ділитиму 37

Чи вартий хоч маленької сльозинки 37

Свій нищівний удар наніс 38

Я не люблю себе такою 38

Ти не зможеш забути ті ночі 39

Гірке зерно солодкої іронії 40

За вікном зимова туга 41

Крижані слова і вчинки 42

Забальзамовані слова 43

Мені здавалося 44

З тих пір 45

У чакрах прозаїчної зими 46

В тобі я, моя доле, заблудила 47

Відпусти мене 47

Похмурий ранок з проблиском надії 48

Як полонянка вишитого раю 48

Відлунням тихого звучання 49

Стерня розлук пекуча, аж до крові 50

Нерозгадане сяйво чудес 51

Твоя уява тягнеться до тіла 51

Чи ж я тобі не дарувала 52

Неповторність твоя не в тому 53

З твоїм ім’ям 54

Та нічого ж не сталося 54

Запишалися в пахощах квіти 55

Чи затишно тобі в моїй душі 56

Люблю – то є життя 57

Твої слова погіркли полином 58

В якому світі я живу 58

Подай мені надії хоч шматок 59

У Хмільнику хмеліли ми з тобою 59

Це я на тебе зорями дивлюся 60

Чи ще колись побачимося знову 61

Вихлюпнуло літо барви вечорові 62

В передчутті свого страждання 63

Ми заручені сонячним смутком 65

Так мріялось, що ми удвох 66

В гітарних струнах 67

Дякую, що ти у мене є 68

Розбились мрії об сухий асфальт 69

Так швидкоплинно зникло наше літо 70

Дзвінка жура, о загадковий світе 71

Ковтаю морок відчаю і смутку 72

Як маленька крапелька дощу 73

Ще б зігрітися трохи 74

Відлітають вітри у печаль 75

Розбираю тривожні думки на сухі епіграми 75

Було багато протиріч 76

В душі щось раптом надломилося 76

Твій голос давно не чула 77

Падолистом гойдаються втомлені мрії 77

Він і вона розфарбували осінь 78

На шмаття рву вірші свої 79

Як пташенята тріпотіли вірші 79

Не повернеться час 80

КОРОТКО В РИМАХ І ПРОЗІ 82

ДУША БЛУКАЄ ВІЧНИМ ПІЛІГРИМОМ

Замкнуте коло 86

І кому яке діло 87

Училася покірності 87

Байдужа та черства душа – діагноз 88

В чорних крилах нічних макіяжів 88

Невпинний час над обертом мудрує 89

Біля церкви старої 90

Якби змогла переписати долю 91

Сторінка дня нового посміхнулась 92

Снігом припорошена розлука 93

В житті зустрічала немало людей 94

Так довго ніч топталася край вікон 95

Душа блукає вічним пілігримом 95

Прости 96

Чимало нами в світі втрачено 97

Моє перо 98

Емоції зашкалюють за край 99

Витає над могилами смиренно 100

Тривогою розвіялись тумани 101

Якось так неправильно жила 102

Живемо й годі 103

В ту довгу, безкінечну мить в астралі 103

Розмахнутись крильми 104

Замовкла муза. З неба виглядаю 104

Шедевральні мольберти 105

Я залишу пам'ять по собі 106

Точка вороття в невороття 107

Я не хочу у душу впускати 108

Ця суєтність душі, ця реальність буття 108

Очиститись від скверни і гріха 109

Життя таке безцінне і сліпе ,110

Моя душа мов сиротина 110

О, це життя 111

Блукаємо по цій землі 112

З ПОЧУТОГО

Безсоромна ніч 114

Долю не обирають 126

Літературно-художнє видання

Батьковська Ольга Василівна

КАЛЕЙДОСКОП БУТТЯ

(збірка віршів та оповідань)

Редактор	Г.Б. Батьковський
Макет та оформлення	О.В. Батьковська
Відповідальний за випуск	Г.Б. Батьковський

Підписано до друку 10.11.15 р. Формат 60х84/16. Гарнітура Calibri.
Друк офсетний. Ум. др. арк. 7.91 Ум. фарбо-відб. 8.5. Обл. вид. арк. 8.5
Зам. 13630. Тираж 250 прим.

Публічне акціонерне товариство
«Поліграфічно-видавничий комплекс «Десна».
14000, м. Чернігів, проспект Перемоги, 62.

Свідоцтво про внесення до державного реєстру суб’єкта видавничої справи. Серія ДК №4292 від 02.04.2012 р.